

Đàn Bà là Gì Nhì?

Phiếm Hồng Thủy

Đàn bà là món quà quý giá đặc biệt Thượng Đế tặng cho trái đất. Từ ngày có đàn bà, trái đất sống động vui vẻ hẳn lên. Ngày xưa lúc chưa có đàn bà, đàn ông cảm thấy tâm hồn cần cõi chả có đối tượng nào để mà mơ, mà mộng. Cuộc đời chán nản, khô khan. Ăn rồi chỉ muốn nằm chèo queo ở nhà. Có bóng hồng xuất hiện, mắt các chàng bỗng sáng lên, tâm hồn bỗng phơi phới, yêu đời, đầu óc đâm ra mơ mộng, nghĩ toàn những danh từ thật bóng bẩy ướt át để tán tỉnh các nàng. Bề ngoài các chàng cũng đẹp trai sáng sửa hẳn ra, vì tối ngày được trau chuốt. Không đi tán đào, ăn diện làm gì cho mất công, phải không quý vị liền ông? Quên nữa, điều này mới là quan trọng. Có đàn bà các ông sạch sẽ hẳn ra. Ông nào lười biếng không chịu tắm gội, sửa soạn đi gặp đào cũng phải tắm rửa sạch sẽ, đánh răng đánh lợi kỹ càng. Để chắc ăn có ông còn súc miệng thêm bằng Listerine nữa chứ. Tóm lại là nhờ có đàn bà, đàn ông lúc nào cũng phải cố gắng ăn ở hợp vệ sinh thơm tho sạch sẽ. Tưởng tượng ghé vào tai nàng thì thậm mà hơi thở không thơm tho thì các nàng chạy de hết. Các ông hà tiện không chịu chi tiêu cũng trở nên rộng rãi hào hoa hơn. Đi tán đào thì phải bao các nàng ăn uống. Lâu lâu cũng phải quà cáp để lấy lòng người đẹp. Thành ra, dù khéo cách mấy, các ông cũng phải mở bóp chi tiêu. Chi mãi thành quen, tính khéo đỡ đi được một chút.

Trên đây chỉ là ba cái "công dụng" lẻ tẻ. Cái công dụng có chừng lực mạnh nhất là đàn bà đã mang lại sự trường tồn cho nhân loại. Không có đàn bà trái đất sẽ vắng hoe. Làm sao loài người có thể sinh sôi, nảy nở nếu đàn bà không mang nặng đẻ đau? Không có đàn bà chắc chắn loài người sẽ tuyệt chủng. Như vậy đàn bà xứng đáng được vinh danh là người quan trọng nhất trên trái đất (VIP đấy). Dù là VIP đàn bà vẫn bị xếp đặt ở một vị trí rất khiêm tốn. Xã hội Việt Nam đặt ra những phong tục tập quán thật bất công với đàn bà. Chẳng hạn như "*Tại gia tòng phụ. Xuất giá tòng phu. Phu tử tòng tử.*" Về phương diện mê tín dị đoan cũng trọng nam khinh nữ. Hễ ra ngõ gặp trai là hên, gặp gái là xui. Sau khi lập gia đình, người đàn bà phải mang tên của chồng. Tên của mình bị chìm vào quên lãng.

Lớn lên con gái bị lép vế đủ thứ. Trong gia đình, bao giờ người con gái cũng phải làm việc nhiều hơn con trai và không được cưng chiều bằng con trai. Trong việc "bò bịch" con gái chỉ là người bị động, nghĩa là bị dụ dỗ tán tỉnh. Con trai mới là chủ động, tự mình đi bắt bò tán gái. Vậy mà nếu con gái có nhiều bò vẫn bị coi là đồ gái hư, lãng loàn, trác nét. Con trai có nhiều bò lại được khen là "anh chàng "đắt mèo" nhiều gái mê, hào hoa phong nhã.

Khi lập gia đình, ông nào cũng muốn cô dâu phải còn mới toanh trong trắng nguyên vẹn, trong khi các ông đã cũ xì, cũ xị, xài tới xài lui không biết bao nhiêu lần. Láy nhau rồi, đàn ông vẫn có quyền "trao năm thê bảy thiếp", nhưng đàn bà ngược lại "gái chính chuyên chỉ có một chồng." Đến lúc có con, đàn bà là người mang nặng, đẻ đau. Thức khuya, dậy sớm, lo cho con cho đến ngày chúng khôn lớn. Người mẹ bao giờ cũng vất vả với con nhiều hơn là bố. Vậy mà hễ cái gì dính dáng đến mẹ thì bị gọi là họ ngoại. Có nghĩa là vòng ngoài, ngoại tộc. Cái gì dính dáng đến bố được gọi là họ nội. Nội là bên trong, gần gũi thân thiết. Bị đối xử bất công như vậy mà đàn bà vẫn chấp nhận vui vẻ, coi đó là cái truyền thống của dân tộc, thử hỏi có tội nghiệp không? Dù có bất công và theo lối cổ lỗ sĩ, quan niệm "nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô" coi thường đàn bà tới đâu đi nữa, cũng không ai có thể chối cãi đàn bà đáng yêu vô cùng. Đọc đến đây, nhiều đáng mà râu bị vợ đi hay bị đào hành hạ sẽ máng mỏ tới tấp

- nhờ chị tí nhé! mấy điều chị nói về đàn bà ở trên chúng tôi nghe đã ngứa tai lắm rồi, nhưng không cãi được vì chị nói có lý quá. Nhưng còn cái câu chị khen đàn bà đáng yêu vô cùng thì phải xét lại. Chẳng hiểu mấy mẹ bà chẳng đang hành hạ chúng tôi, nó đáng yêu cái cái chỗ nào.

Bình tĩnh suy nghĩ lại đi các ông ơi! Khởi thủy đàn bà bao giờ cũng đáng yêu. Không đáng yêu các ông đại gì mà theo đuổi, o bế, tán tỉnh. Hứa những hứa cuội đủ điều, rồi mang xe bông rước về làm vợ. Có ai đi tán một con mẹ đáng ghét để mong được làm người yêu hay làm vợ đâu. Bằng chứng cụ thể là thư tình gửi cho đàn bà bao giờ các ông cũng viết "Em yêu", "Em yêu quý", "Em yêu dấu". Cuối thư bao giờ cũng không quên "yêu em nhiều lắm" v.v.. và v.v... Vậy nếu em không đáng yêu, các ông điên gì mà yêu em lắm thế? Vậy thì đàn bà đáng yêu là cái chắc chứ còn phải xét đi xét lại gì nữa. Láy các ông rồi những người đàn bà đáng yêu nếu có thể trở thành bà chẳng đáng ghét cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên. Đàn bà vốn thông minh "nhập gia" phải "tùy tục" chứ làm sao hơn được. Ông chồng "quá trời", cực chẳng đã, bà vợ mới phải ra tay. Lý do thật đơn giản, đàn bà vốn mềm dẻo "ở bầu thì tròn, ở ống thì dài". Ông chồng "quá xá quà xa" mà vợ hiền khô thì coi "hồng hợp". Đàn bà phải tập thay đổi cho nó "xứng đôi vừa lứa" với chồng.

Như vậy các ông phải khen đàn bà mới phải. Nỡ lòng nào các ông lại gọi đàn bà bằng những cái tên chẳng êm ái tí nào "cọp cái", "bà chằng", "sư tử Hà Đông" v.v... Ăn ở kiểu đó là hỏng có "phe" đâu à nghe. Trời phạt chết đó. Muốn lên thiên đàng với niết bàn, các ông nên ăn ở có trước có sau. Nghĩ đến đàn bà, các ông nên nghĩ đến những hình ảnh đẹp đầy mộng mị mà các ông mê mẩn ở những giây phút của thuở ban đầu. Hãy nhớ đến căn nhà các ông sống hồi độc thân nó lạnh lẽo, im vắng, chán nản như thế nào. Đến khi có nàng xuất hiện, tất cả đều biến đổi một cách nhiệm màu. Trong nhà đầy tiếng cười nói ríu rít của trẻ

Hồng Thủy